

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1947-1948.

RÉUNION DU 15 AVRIL 1948.

Rapport de la Commission de la Justice chargée d'examiner la proposition de loi instituant un sursis à l'exécution de certaines condamnations pour infractions contre la sûreté de l'Etat commises par des mineurs.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1947-1948.

COMMISSIEVERGADERING VAN 15 APRIL 1948.

Verslag van de Commissie van Justitie belast met het onderzoek van het wetsvoorstel tot verlening van uitstel voor de tenuitvoerlegging van zekere veroordelingen wegens door minderjarigen gepleegde inbreuken op de veiligheid van de Staat.

Présents : MM. ROLIN, président; ANCOT, DE CLERCQ, DERBAIX, FONTEYNE, KLUYSKENS, LAGAE, LILAR, LOHEST, MACHTENS, MAZEREEL, PHOLIEN, SIRONVAL, Mme SPAAK, MM. VAN ROOSBROECK et ALLARD, rapporteur.

MESDAMES, MESSIEURS,

MM. Fonteyne, Minnaert, Glineur et Taillard proposent le vote d'une loi stipulant : « Il sera sursis à l'exécution de toutes peines privatives de liberté encourues du chef d'infractions aux articles 113, 115 et 118bis du Code pénal, commises par des mineurs âgés de moins de 20 ans, entre le 29 mai 1940 et le 1er septembre 1944 ».

Ces articles visent certaines infractions contre la sûreté de l'Etat, notamment le fait d'avoir porté les armes contre la Belgique.

Nous reconnaissons qu'il convient de se montrer moins sévère dans la répression vis-à-vis de mineurs d'âge qui n'ont pas toujours agi en pleine conscience de la portée de leurs actes.

C'est d'ailleurs une règle générale observée en Belgique, spécialement pour les mineurs de moins de 18 ans qui bénéficient de la loi sur la protection de l'enfance.

Pour les autres, peuvent intervenir à la fois la remise ou la réduction de peine et la libération conditionnelle (loi Lejeune).

On a souvent accusé le Gouvernement de faire un usage abusif de ces deux mesures. Personne ne songe sans doute à critiquer lorsqu'il est fait application de ces dispositions en faveur de délinquants mineurs particulièrement dignes d'intérêt.

Autre chose serait de voter une loi qui entraînerait la libération massive de coupables d'infractions contre la sûreté de l'Etat qui étaient âgés de moins de 20 ans au moment des faits.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De hh. Fonteyne, Minnaert, Glineur en Taillard stellen voor, een wet goed te keuren waarbij wordt bepaald : « De tenuitvoerlegging van alle vrijheidsstraffen opgelopen uit hoofde van inbreuken op de artikelen 113, 115 en 118bis van het Wetboek van Strafrecht, door minderjarigen beneden de leeftijd van 20 jaar gepleegd tussen 29 Mei 1940 en 1 September 1944, wordt opgeschorst. »

Bedoelde artikelen beogen zekere inbreuken op de veiligheid van de Staat, en inzonderheid het feit de wapens tegen België te hebben gedragen.

Wij erkennen dat men minder streng dient te zijn in de repressie tegenover minderjarigen, die niet steeds gehandeld hebben in het volle bewustzijn van de draagwijdte van hun daden.

Dit is trouwens een algemene regel die in België wordt nageleefd, bijzonder voor de minderjarigen beneden 18 jaar welke van de wet op de kinderscherming genieten.

Voor de overigen kunnen tevens het uitstel of de vermindering van de straf en de voorwaardelijke invrijheidsstelling (wet Lejeune) toegepast worden.

Men heeft de Regering vaak beschuldigd misbruik te maken van deze twee maatregelen. Niemand denkt er ongetwijfeld aan kritiek uit te brengen wanneer die bepalingen in toepassing worden gebracht ten gunste van minderjarige delinquenten die bijzonder de aandacht waardig zijn.

Wat anders zou het zijn een wet goed te keuren die de massale invrijheidsstelling zou meebrengen van schuldigen aan inbreuken op de veiligheid van de Staat, maar die minder dan 20 jaar oud waren op het ogenblik der feiten.

Voir :

Document du Sénat :

21 (Session de 1947-1948) : Proposition de loi.

Zie :

Gedr. Stuk van de Senaat :

21 (Zitting 1947-1948) : Wetsvoorstel.

Il y a eu des crimes particulièrement abjects commis par des moins de 20 ans et il n'est pas certain que l'on puisse, dès à présent, compter sur l'amendement de tous.

Suivre les auteurs de la proposition entraînerait par exemple la situation suivante :

Deux jeunes gens se sont engagés pour aller combattre sur le front de l'Est ou dans les brigades des tueurs rexistes. Ils avaient au moment des faits 19 ans et 11 mois.

Le premier, jugé immédiatement après la libération, a été condamné à mort et fusillé.

Le second, jugé un peu plus tard, a été condamné aux travaux forcés à perpétuité. Celui-ci serait libéré après avoir purgé une peine de trois à quatre années maximum.

Le Parlement ne peut décemment, trois ans après la fin des hostilités, décréter la libération conditionnelle automatique, fut-ce simplement au bénéfice des coupables âgés de moins de 20 ans au moment des faits.

Nous estimons que l'on peut faire confiance au Gouvernement pour appliquer la libération conditionnelle et au Chef de l'Etat pour user de son droit de grâce et qu'il y a lieu de rejeter la proposition de loi.

La Commission de la Justice a rejeté la proposition de loi par 7 voix contre 2.

Une proposition de M. Kluyskens, présentée sous forme d'amendement et rédigée comme suit :

« Par dérogation aux articles 1er et 4 de la loi du 31 mai 1888 établissant la libération conditionnelle et les condamnations conditionnelles dans le système pénal, la libération conditionnelle pourra être accordée aux mineurs condamnés du chef d'infraction aux articles 113, 115 et 118bis du Code pénal, commises par eux lorsqu'ils n'étaient pas âgés de 20 ans accomplis, lorsqu'ils auront subi six mois d'incarcération ou d'internement bien que le tiers de la peine n'ait pas été accompli.

« La libération sera définitive si la révocation n'est pas intervenue avant l'expiration du délai du terme d'incarcération, sans que le terme prévu n'excède cinq ans. »
a été rejetée par 6 voix contre 4.

M. le Ministre de la Justice a déclaré que l'exercice du droit de grâce et l'application de la libération conditionnelle lui permettent d'agir en faveur des jeunes condamnés dont le cas est digne d'intérêt et qu'il a prescrit à ses services d'examiner ces dossiers par priorité.

Le rapport a été admis à l'unanimité.

Le Rapporteur,
J. ALLARD.

Le Président,
H. ROLIN.

Er zijn bijzonder vuige misdaden gepleegd geworden door personen beneden 20 jaar en het is niet zeker dat men er reeds van nu af kan op rekenen dat zij zich allen zullen beteren.

De indieners van het voorstel volgen, zou bij voorbeeld aanleiding geven tot de volgende toestand :

Twee jongelieden hebben zich verbonden om naar het Oostelijk front te gaan strijden of zijn in de brigades van rexistische moordenaars getreden. Zij waren op het ogenblik van de feiten 19 jaar en 11 maanden oud.

De eerste, onmiddellijk na de bevrijding gevonnist, werd ter dood veroordeeld en gefusilleerd.

De tweede werd een weinig later gevonnist en tot levenslange dwangarbeid veroordeeld. Deze laatste zou in vrijheid gesteld worden na een straf van maximum 3 tot 4 jaar uitgezeten te hebben.

Het zou niet betamen dat het Parlement, drie jaar na het einde van de vijandelijkheden, de automatische voorwaardelijke invrijheidstelling zou verordenen, zelfs al ware het eenvoudig ten gunste van de schuldigen die minder dan 20 jaar oud waren op het ogenblik van de feiten.

Wij menen dat men op de Regering mag vertrouwen om de voorwaardelijke invrijheidstelling toe te passen en op het Staatshoofd om van zijn genaderecht gebruik te maken, en dat het wetsvoorstel dient afgewezen te worden.

De Commissie van Justitie heeft het wetsvoorstel met 7 tegen 2 stemmen verworpen.

Een voorstel van de h. Kluyskens, voorgedragen onder de vorm van amendement, en luidende als volgt :

« Bij afwijking van de artikelen 1 en 4 der wet van 31 Mei 1888, waarbij de voorwaardelijke invrijheidstelling en de voorwaardelijke veroordelingen in het strafstelsel worden ingevoerd, kan de voorwaardelijke invrijheidstelling verleend worden aan de minderjarigen veroordeeld uit hoofde van inbreuken op de artikelen 113, 115 en 118bis van het Wetboek van Strafrecht, die zij gepleegd hebben toen zij nog geen volle 20 jaar oud waren, wanneer zij zes maanden gevangenzitting of internering zullen ondergaan hebben, hoewel het derde gedeelte van de straf nog niet is uitgezeten.

« De invrijheidstelling is definitief indien zij niet herroepen werd vóór het verstrijken van de termijn van gevangenzetting, zonder dat de voorziene termijn vijf jaar te boven gaat », werd met 6 tegen 4 stemmen verworpen.

De h. Minister van Justitie heeft verklaard, dat de uitoefening van het genaderecht en de toepassing van de voorwaardelijke invrijheidstelling het hem mogelijk maken op te treden ten gunste van de jeugdige veroordeelden wier geval belangwekkend is en dat hij zijn diensten heeft gelast die dossiers bij voorrang te onderzoeken.

Dit verslag werd eenparig goedgekeurd.

De Verslaggever,
J. ALLARD.

De Voorzitter,
H. ROLIN.